

Z A P I S N I K

Gradanin, MUSTAFIĆ IBRAN od oca Maje i majke Mahze, djevojačko Čatić, rođen 25.07. 1960.godine u Potočarima, opština Srebrenica, po nacionalnosti Musliman, po zanimanju dipl.ing. mašinstva, zaposlen u SO Srebrenica, neoženjen, stalno nastanjen u Potočarima, Srebrenica, je dana 04.08.1995.godine u 12 časova, pred ovlaštenim sliježenim licima RDB u prostorijama KPD Bijeljina, u smislu člana 151 ZKP dao slijedeću

I - Z J A V U

Dva mjeseca prije izbijanja oružanih sukoba u Hrvatskoj Hamed Efendić je u kontaktima sa centralom SDA preko Hasana Čengića i Omera Behmeša, da se odrede 30-40 lica muslimanske nacionalnosti i upute na kurs u Ministarstvo unutrašnjih poslova u Zagreb, sa ciljem da se po završetku kursa vrate u Srebrenicu i zaposle u SJB, u cilju pojačanja muslimanskim kadrovima u Ministarstvu unutrašnjih poslova. Nakon dobijene upute za slanje kandidata iz Srebrenice na kurs za Ministarstvo unutrašnjih poslova u Zagreb, izbor kandidata je vršio predsjednik SDA Efendić Hamed uz konsultacije sa predsjednikom opštine Srebrenica Ibišević Besima, načelnika SJB Salihović Hameda i mene kao člana Izvršnog odbora SDA kao i drugih članova Izvršnog odbora, Bećirović Džemaludina, Osmanović Omera, Hasanović Avde, Siručić Salih, Gabelić Zijada, Bektić Hasiba, Delić Seada, Salčić Sejdalije, Bajraktarević Hajrudina, Bečić Nekera, Sulejmanović Mevludina, Abdurahmanović Jakuba, Aljkanović Huseina, Smajić Ibrahima, Bumbulović Adema, Mandžić Nesiba, Tanković Asima, Delić Sakiba i Avdić Hajrudina. Konsultacije oko predloženih kandidata za kurs u Zagreb obavljane su svakodnevno u kancelariji predsjednika SDA Efendić Hameda, kada sam ja lično predložio da jedan od kandidata bude Zukić Midhat, sin Abdulkadira iz Potočara. Kriteriji koje su morali ispunjavati predloženi kandidati su ideološka opredjeljenost za SDA i III ili IV stepen stručne spreme. Na spisak predloženih kandidata nisam imao nikakvih primjedbi, te sam dao svoju saglasnost. Poslije izbora u prvoj grupi je otišlo oko 30 kandidata sa područja Srebrenice. Nakon odlaska prve grupe na insistiranje zainteresovanih lica Efendić Hamed je konsultovao centralu SDA sa zahtjevom da uputi još nekoliko lica na kurs u Zagreb, što je odobreno, te je poslije 15 dana iz Srebrenice na kurs u Ministarstvo unutrašnjih poslova u Zagreb otišlo još 5-6 lica. Među licima koja su otišla na kurs u Ministarstvo unutrašnjih poslova u Zagreb, između ostalih bili su Zukić Midhat sin Abdulkadira iz Potočara, Salihović Ekrem sin Muniba 1966. iz Potočara, Planić Sabahudin sin Ibne 1969. iz Potočara, Salihović Zuhrija sin Esada 1969. iz Potočara, Atić Sajid sin Ibrahima 1967. iz Milačevića, Malić Mehmed sin Mehe rod. 1966. iz Pečište kod Potočara. Naknadno poslije odlaska ove grupe otišao je Salihović Rijad sin Alje, rod. 1966. iz Potočara, Dautbašić Muhamed iz Brezovica, Osmanović Osman iz Ljeskovika, svi iz opštine Srebrenica. Obuka se sastojala iz dva dijela teoretski dio nastave i praktični dio kada se izvodio na poligonima, kada su upoznavani sa borilačkim vještinama i rukovanjem oružjem. Po kazivanju pojedinih kandidata koji su bili na kursu u Zagrebu, između ostalih Planić Sabahudinom, isti mi je prenio da je na kursu u Školi Ministarstva unutrašnjih poslova u Zagrebu pored polaznika iz bivše BiH bilo i polaznika iz Sandžaka koji su upućeni na kurs na inicijativu SDA iz Sandžaka. Za vrijeme kursa u Zagrebu polaznike je jednom prilikom posjetio i Sulejman Ugljanin, predsjednik SDA u Sandžaku. Otpočinjanjem oružanih sukoba u Hrvatskoj kurs je priveden kraju, a o povratku polaznika iz Zagreba, brinuo se Ševko Omerbašić, imam zagrebačkoj džamiji. Upućivanje polaznika na kurs u Školu unutrašnjih poslova u Zagreb bilo je u isključivoj aktivnosti SDA i sa istim nisu bili poznati legalni organi vlasti u Srebrenici. Po povratku u Srebrenicu polaznici sa kursa iz Zagreba se u jesen 91.godine uključuju u rezervni sastav policije, jer je politika Stranke demokratske akcije bila da se kroz odabir kadrova za rezervni sastav i njihovim naoružavanjem kroz rad legalnih organa formiraju i naoružaju vojne formacije SDA, koje će kasnije činiti okosnicu muslimanskih vojnih jedinica koje su se formirale u bivšoj BiH. U maju 91.godine dok sam boravio na Skupštini BiH u Sarajevu, prije ulaska u zgradu Skupštine na parkingu ispred Skupštine BiH, sreo sam Šahinpašić Senada zv. "Šaja", poslanika iz Foče, i tom prilikom mi je Šahinpašić rekao da pođem sa njim da vidim nešto, prišao svom automobilu marke "mercedes" i otvorio.

Hamed Efendić

prtljažnik u kome se nalazilo oko 10 pušaka. Nakon toga sam ga pitao odakle mu puške? Šahinpašić mi je odgovorio da on radi sa tim i da ako mi bude trebalo nabaviti oružja da se obratim njemu da mogu kod neoga nabaviti oružje. Poslije toga u pauzi skupštinskog zasjedanja, vidjeo sam Šahinpašića, Čengić Muhameda i Juzbašić Asima, poslanika iz Zvornika dok su razgovarali. Prišao sam njima, Muhamed Čengić se već bio u međuvremenu udaljio i pitao Juzbašića o čemu su razgovarali. Juzbašić mi je tom prilikom rekao da si mu Čengić i Šahinpašić obećali dati oko 16 ili 18 čeljevi, besplatno za potrebe SDA u Zvorniku. Prilikom jednog od narednih zasjedanja Skupštine BiH u ljeto 91. godine, za vrijeme večere u pansionu "Osmice" prema Trebeviću vidjeo sam Tosunbegović Dževada iz Kalesije, Redžić Hazima iz Kalesije, Redžić Harisa iz Živinica i Kavazbašić Mehmeda iz Vlasenice, sva četvorica poslanici u skupštini BiH. Tom prilikom je Tosunbegović rekao veću sumu novca oko 200.000 DM. Na moje pitanje odakle mu toliki novac, Tosunbegović je odgovorio da je to novac prikupljen od Muslimana sa područja Kalesije za nabavu naoružanja, a rekao je još i da imaju preko dvije hiljade ljudi u inostranstvu od kojih je svaki u mogućnosti dati po 1000 DM za nabavu naoružanja. Zatim se Tosunbegović obratio meni sa pitanjem da li mi iz SDA u Srebrenici radimo na nabavi naoružanja, na šta sam mu ja odgovorio da je to prevelika suma novca da mi ne možemo skupiti toliki novac, na tome se naš razgovor i završio. Kako SDA u Srebrenici nije raspolagala sa dovoljno novčanih sredstava da ilegalno nabavi naoružanje, stav SDA Srebrenice je bio da kroz legalno naoružavanje SJB u Srebrenici i potpunom kontrolom nad radom SJB izvrši naoružavanje SDA u Srebrenici. S tim u vezi u septembru 91. godine upućen je zahtjev Republičkom ministarstvu unutrašnjih poslova za materijalnu doopskrbu sa naoružanjem i drugim materijalno-tehničkim sredstvima SJB. Pošto je rukovodstvo SDA držalo apsolutno pod kontrolom SJB Srebrenica time je SDA-e bilo bitno da SJB raspolaže sa što većom količinom naoružanja. Kadrovi SDA preko kojih je stranka kontrolisala rad SJB u Srebrenici su načelnik Salihović Hamed, komandir Mustafić Tajib i zamjenik komandira Hasić Alija, te magacioner Vranjkovina Edem. Načelnik SJB Salihović Hamed je bio blizak sa Avdom Hebibom, pomoćnikom ministra unutrašnjih poslova za policijske poslove, te je računao da će se uz njegovu pomoć udovoljiti zahtjevu za doopskrbu SJB Srebrenica u naoružanju i drugim materijalno-tehničkim sredstvima. U avgustu 91. nakon uhišća dva lica iz Bratunca, na moju inicijativu održan je sastanak u kafani u Potočarima (Mehe Hrvatića) radi dogovora oko nabavke naoružanja. Na sastanku su prisustvovali Efendić Hamed, Hrvatić Meho, izvjesni Čović iz Glogove, kasnije se pridružio i Naser Orić. Sastanak sam sazvao bez konsultacije sa centralom SDA u Sarajevu, kao ni odbora SDA u Srebrenici. Tom prilikom sam rekao Efendiću da je situacija teška da do sada po pitanju naoružanja nije ništa urađeno, da bi trebalo iznaći mogućnosti da se nabavi određena količina naoružanja. Prisutni su od mene tražili da li ja kao narodni poslanik znam neki kanal preko koga bi se moglo nabaviti oružje. Ja sam im odgovorio da znam da je Šahinpašić Senad zv. "Šaja" bavi prodajom naoružanja i Efendić Hamedu dao Šahinpašićev broj telefona. Efendić je odmah nazvao Šahinpašića Senada i dogovorili kupovinu 10 poluautomatskih pušaka. Odmah nakon sastanka oko 16,30 časova, smo sa dva automobila krenuli za Foču. Jedan automobil marke "reno 5" vozio je Orić Naser a sa njim u automobilu je putovao Efendić Hamed, dok sam ja putovao automobilom marke "golf" vlasništvo Hadžević Azema, kojim je upravljao Mustafić Enes sin Ibne rod. 1947. godine iz Potočara, po zanimanju vozač, radio u OOUR "Transport" Srebrenica. U Foču smo stigli oko 20,30 časova, svratili smo u Piljaru koja je bila vlasništvo Šahinpašića, odakle smo nakon informacije gdje se nalazi njegova kuća uputili kući kod Šahinpašića. Sa Šahinpašićem smo otišli u kuću nekog Šijive, imena se ne sjećam, kod koga se nalazilo oružje. Kuća se nalazila na putu iz pravca Goražda, na jedan kilometar prije starog mosta u Foči, na desnoj strani pored jednog potoka. Hamed Efendić je sa Šahinpašićem ugovorio cijenu od 820 DM za jednu pušku i municiju po 1 DM po komadu. U podrumu kuće smo uzeli 10 PAP-a i po 100 komada municije po pušci. U podrumu se nalazilo oko desetak sanduka oružja. Uzeto oružje Efendić je platio Šahinpašiću iz sredstava koja su na račun SDA u Srebrenici uplatila DP "Srebrenica-Kamen" iz sredstava koja su firme dobile iz Fonda za dodatno zapošljavanje. Dozić Adib tadašnji podpredsjednik Fonda za dodatno zapošljavanje je uslovljavao dobijanje

Hamed Mustafić

- 3 -

sredstava iz Fonda sa obavezom korisnika da 30% dobijenih sredstava dobijenih iz Fonda uplati na račun SDA za potrebe naoružavanja stanke. U povratku za Srebrenicu u automobilu koji je vozio Naser Orić nalazile su se tri PAP-e dok se u automobilu kojim sam ja putovao nalazilo 7 PAP-a i 1000 komada municije. U Srebrenicu smo stigli oko 03 časa posle pola noći, kod kafene "Kod Mehe" u Potočarima nas je sačekala grupa od dvadesetak ljudi, među kojima je bio i Karović Adnan sa automatskom puškom. Dve komade oružja smo istovarili u G. Potočarima u kući Efendić Sabita sin Jusupa, inače brat Hameda Efendića. Četiri puške i po 100 komada municije smo zadržali ja, Naser Orić, Efendić Hamed, i Mustafać Enes, dok su ostale podjeljene: Mustafać Mehmedu zv. "Čile" iz Dobralca, bio član skalanskog odbora SDA, Hasanović Aziz, bio predsjednik Mjesnog odbora SDA u Osmačama, Dozić Adibu, Salihović Zulfi, bio drugi potpredsjednik SDA u Srebrenici. Preostale dvije puške sam ja prodao po cijeni 1000 DM: Delić Čamilu iz Pečišta, i Mustafać Kemal sin Dauta, trgovac iz Potočara. Nakon prve nabavke naoružanja zajedno sa Efendić Hamedom radio sam na prikupljanju sredstava za drugu nabavku naoružanja koja je uslijedila u septembru 91. godine. Sredstva za ovu nabavku su bila kod obvezjedena u dogovoru sa Dozić Adibom iz Fonda za dodatno zapošljavanje. Početkom septembra 91. sa automobilom marke "sitroen" koje je za ovu priliku od DP "Srebrenica-Kamen" uzeo Efendić Hamed, uputili smo se prema Foči, kada smo stigli u Gorazde, ja sam ostao kod Hadže Efendića dok je Hamed produžio sam za Foču kod Šahinpašića Senada da natovari još 10 PAP-a i 1000 komada municije. Po povratku iz Foče, Hamed je ponovo svratio u Gorazde kod Hadže Efendića gdje sam ga je čekao. Po povratku u Srebrenicu puške je Hamed Efendić zadržao kod sebe, koji je zajedno sa Adibom Dozićem, dalje vršio distribuciju nabavljenih pušaka. Poznato mi je da su od ovog kontingenta puške dobili Tihić Ahmed i Begić Sadik. Kako su se poslije druge nabavke naoružanja iscrpila sva sredstva nabavku nove količine naoružanja, u decembru 91. godine, Hamed Efendić je ugovorio sa Šahinpašićem novu količinu naoružanja, koju bi platili nakon prodaje oružja u Srebrenici. O ovoj nabavci naoružanja mi je saopštio Efendić prije odlaska Tihić Ahmeda po oružje kod Šahinpašića. Saopštio mi je pod kojim uslovima je ugovorena nabavka i da se radi o 30 automata M-56 7,62 mm i 9 mm i 14 pušaka M-48 i jedan PM "Brem" engleske proizvodnje. Po ugovoreno naoružanje kamionom marke "mercedes" vlasništvo Tihić Ahmeda, vozio Eso kome ne znam prezime iz Skelana, dok je Efendić Hamed putovao putničkim automobilom, sanduke sa naoružanjem koje su preuzeli od Šahinpašića, pokrili su vrećama stočnog brašna koje su prethodno kupili u "Milinu" Ustikolina. tom prilikom su pored ugovorenog naoružanja od 14 pušaka M-48, 30 automata M-56 7,62 i 9 mm i jednog PM marke "Brem" engleske proizvodnje doveli su i 12 komada protiv-tenkovskih mina, 30 kg trotila. Dvezevo naoružanje su smjestili kod mene u kuću u Potočarima. Nabavljeno naoružanje smo prodavali Hamed Efendić i ja po cijeni od 1500 DM za automat M-56 jedan komad i 800 DM za puške M-48 jedan komad. Od nabavljenog naoružanja ja sam jedan automat M-56 7,62 mm dao Salihović Nusret direktor DP "Transport" i Mehanizacija", a jedan automat M-56 dat je Esi, kome ne znam prezime koji je kamionom Ahmed Tihića dovezao navedeno oružje i jedan M-48 Tihić Ahmed. U januaru 92. godine posle prodate oko polovine dovezenog naoružanja Efendić je preostalo naoružanje iz moje kuće pokupio i premjestio ga kod sebe. To su bile tri jedine nabavke naoružanja koje su izvršene u organizaciji SDA, prije oružanih sukoba a u kojima sam ja direktno učestvovao. U decembru 91. godine smo ja i Efendić Hamed pozvani na sastanak u Tojšiće radi planiranja aktivnosti u cilju formiranja Patriotske lige kao vojne formacije Stranke demokratke akcije na području sjeveroistočne Bosne. Na sastanak je pored mene i Hameda pošao i Hasanović Aziz iz Osmača, bio predsjednik Mjesnog odbora u Osmačama, nije bio lično pozvan na navedeni sastanak u Tojšićima, ali je prisustvovao sastanku. Sastanak na kome se raspravljalo o formiranju Patriotske lige, održan je u osnovnoj školi u Tojšićima. Po dolasku u Tojšiće primijetio sam da je na sastanku bilo prisutno oko 50 lica među kojima sam prepoznao, Hadžić Izeta, predsjednik SO Kalesija i predsjednik opštinskog odbora SDA u Kalesiji, Tosunbegović Dževada, predsjednik IO u Kalesiji i poslanik u skupštini BiH, Redžić Harisa iz Živinica, poslanik u Skupštini BiH, Dubičić Nijaza, predsjednik SO Bratunac, Kavazbašić Mehmeda, predsjednika regionalnog odbora SDA Tuzla. Pored imenovanih na

Abdullah Muhadžić

sastanku su bili prisutni predstavnici SDA svih opština sjeveroistočne Bosne. Sastanak je imao tajni karakter, što sam mogao primjetiti po obezbjeđenju objekta koga su obezbjeđivali 15-tak naoružani mladića koji su nosili zelene beretke. Obezbjedenjem je rukovodio Izet Hadžić. Sastanak je otvorio i uvodnu riječ je dao Hadžić. Izet kojom prilikom je rekao da je cilj sastanka planiranje aktivnosti na formiranju Patriotske lige kao vojne formacije SDA, zatim je istakao da je formiran regionalni štab Patriotske lige u Tuzli koji će koordinirati radom na stvaranju štabova patriotskih liga na nivou opština. Na sastanku nam je predstavljen čovjek, ispred regionalnog štaba kao rukovodilac regionalnog štaba, pod pseudonimom "Adnan". Čovjek koji se predstavio pod pseudonimom "Adnan" nam je predočio aktivnosti Patriotske lige, koja je imala zadatak stvaranja muslimanskih oružanih snaga, koje će služiti za odbranu muslimanske Bosne i Hercegovine, te da u tu svrhu će Patriotska liga činiti okosnicu muslimanskih oružanih formacija koje će se formirati. U tu svrhu nam je istaknuto da moramo raditi na vrbovanju u jedinice Patriotske lige muslimanskih oficira koji se nalaze na službi u JNA, muslimanskih kadrova koji su bili rezervne vojne starješine, muslimanskih lica koja su završili ONO i DSZ, i drugih lica koja su obučena vojnim poslovima. Zatim "Adnan" nam je predočio da Patriotsku ligu treba zadužiti ilegalnom kupovinom naoružanja, nakon toga donoružavanje jedinica Patriotske lige izvršiti otimanjem oružja od štabova TO, otimanjem iz magacina JNA - ljude koji posjeduju naoružanje a za koje znamo da uključujemo u jedinice Patriotske lige. Na sastanku u Tožićima bio je prisutan i Bisić Munib funkcioner u Ministarstvu odbrane, kad se predstavio kao predstavnik Patriotske lige BiH. Zatim je istakao da se Patriotska liga formira u cilju zaštite cjelovite i nezavisne muslimanske BiH poslije cijepanja Jugoslavije, te da postoji potreba formiranja štabova i jedinica Patriotske lige u svim opštinama BiH, te da se jedinice Patriotske lige formiraju kao odružane formacije SDA. Tom prilikom je Bisić rekao da se u centrali SDA u Sarajevu već radi na nabavci naoružanja te da će dio naoružanja biti ustupljen opštinskim štabovima Patriotske lige kojim će se naoružavati jedinice patriotske lige po opštinama. Bio sam iznenađen u kolikoj mjeri se odmaklo sa formiranjem jedinica Patriotske lige u Tuzli, gdje su vojne jedinice bile već formirane. Pitao sam prisutne kako će se naoružati novoformirane jedinice Patriotske lige po opštinama. Tom prilikom mi je odgovoreno da smo u obavezi kroz rad rukovodstva SDA u opštinama da obezbijedimo sredstva i nabavimo oružje kojim bi se naoružale jedinice Patriotske lige u opštinama. Po završetku sastanka u Tožićima dobili smo zadatke da se na nivou opštine izabere jedno lice koje će biti nosilac aktivnosti oko formiranja Patriotske lige na nivou opštine. Nakon toga na sastanku izvršnog odbora Strane kome su pored mene, prisustvovali Ibišević Besim, Salihović Hamed, Efendić Hamed, Salihović Zulfo, Bajraktarević Hajrudin, izabran je Hasanović Suljo da bude u vezi sa regionalnim štabom i da bude nosilac aktivnosti oko formiranja Patriotske lige na području opštine Srebrenica, i da izabere saradnike koji mu budu potrebni. Odlučili smo da je Suljo Hasanović najpogodnija ličnost za te poslove jer je bio zamjenik komandanta TO, a po zanimanju profesor ONO i DSZ. Suljo je za svoje saradnike koji će mu pomagati u poslovima oko formiranja Patriotske lige u Srebrenici predložio Porobić Nuriju, sekretar Sekretarijata za NO i Salihović Zulfu drugi potpredsjednik SDA u Srebrenici. Na predložene kandidate nismo imali primjedbi, te smo ih imenovali. Hasanović Suljo, Porobić Nurija i Salihović Zulfo odlaze na teren u sela Kutuzero, Osat, Daljagoštu, Tokoljake, gdje su imenovali ljude koji će formirati jedinice po spiskovima koji će se prethodno napraviti, uz obećanje da će jedinice biti naoružane da oružja ima i da će stići. Kako je Hasanović Suljo ljudima u selima obećavao naoružanje koje nije stiglo, vršen je pritisak na mene i Efendić Hameda, da damo naoružanje koje smo mi navodno imali. Bio sam nezadovoljan radom Hasanovića, tako da sma da bi smirio nezadovoljnu masu govorio da treba da se jedinice Patriotske lige naoružaju naoružanjem kojim već raspolažu dok ne stigne naoružanje. Pošto oružje nije stizalo, zahtijevao sam da se ubuduće na sastanke oko organizovanja Patriotske lige obezbijedi samo formalno prisustvo predstavnika iz Srebrenice, te da se vojno organizovanje na području Srebrnice izvrši kroz jačanje SJB nad kojom SDA ima kontrolu što su ostali članovi Izvršnog odbora stranke i predsjednik prihvatili.

Hasan Suljo

Ubrzo nakon sastanka u Osnovnoj školi u Tojšićima pozvan sam od strane Kavazbašić Meameda da zajedno sa Efendić Hamedom prisustvujem sastanku u Živinicama. Sastanak je održan u sali SO u Živinicama. Sastankom je predsjedavao Kavazbašić Mehmed i Redžić Haris, a među prisutnima osim mene i Efendić Hameda bili su ispred centrale SDA Omer Behmen, Muminović Alija, poslanik u Skupštini BiH i radnik CSB u Tuzli, Sinanović Omer, poslanik u Skupštini BiH iz Živinica, Bađić Izet, Tosunbegović Dževad, Bađić Haris, Juzbašić Asim, Kavazbašić Mirsad, Džubić Nijaz, Kulemović Salih, Adabić Ćuruk iz Janje, ramić Mustafa, predsjednik opštine u Bratku, predsjednik SO Živinice, Sarić Enver, predstavnici SDA iz Srebrenika, Gračanice. Sastanak je otvorio i uvodnu riječ dao Kavazbašić Mehmed rekavši da se na sastanku trebalo da raspravlja o Radu Patriotske lige ali da zbog sukoba između Envera Sarića i Mehmeda Bađića koji je bio komandir Stanice javne bezbjednosti u Tuzli, da se prisutni odrede prema incidentu koji se dogodio i da se da podrška Sarić Enveru. U toku sastanka došao sam u sukob sa Senadom kome ne znam prezime, članom regionalnog štaba Patriotske lige, koji je posle sastanka u Tojšićima došao kod mene u kancelariju u Srebrenicu i tražio da mi dam na uvid dokumentaciju iz koje se vidi šta smo konkretno preuzeli oko formiranja jedinica Patriotske lige, spiskove jedinica, koliko su formacije koje su formirane, koje djeluju na terenu itd. Na to njegovo insistiranje ja sam mu odgovorio da još nismo završili sa formiranjem jedinica Patriotske lige te da takvom dokumentacijom ne raspolazem, nakon čega se Senad za informacije obratio Efendić Hamedu. Sukob sa Senadom se tada odnosio po pitanju mog odnosa prema Sariću. Krajem decembra 91. godine ili početkom januara 92. iz centrale SDA u Sarajevu, teleksom je stigao dopis, naslovljen opštinskim odborima SDA, kojim je naloženo da predsjednici IO ili predstavnici opština ako su na ove funkcije došli kao kandidati SDA, da obave razgovore sa direktorima muslimanske nacionalnosti koji su bili simpatizeri SDA, da se sa njima vidi koliko mogu izdvojiti sredstava od svojih firmi za nabavu naoružanja, za potrebe opštinskog odbora SDA. Nakon dobivenog teleksa sa Efendić Hamedom sam se dogovorio, da ode u centralu u Sarajevu i da se obrati Hasamu Čengiću za koga smo znali da nabavlja oružje za SDA, ispred centrale i da traži od centrale naoružanje jer smo bili upoznati da su pojedini odbori SDA dobijali oružje besplatno od centrale. Mene je bilo poznato da je Azem kome ne znam prezime u jesen 91. godine dobio izvjesnu količinu oružja, među kojem je bilo i nekoliko pištolja. Takođe mi je bilo poznato da je Juzbašić Asim poslanik u skupštini BiH i predsjednik SDA u Zvorniku dobio od centrale 18 dugih cijevi. Bilo mi je poznato da je Kavazbašić Mehmed ispred opštinskog odbora SDA Vlasenica dobio od centrale SDA, određeni kontingent naoružanja. Po povratku iz Sarajeva, Efendić Hamed mi je saopštio da je u Sarajevu kontaktirao Čengić Hasana, koji mi je rekao da pošto SDA u Srebrenici nije do sada dobila ništa naoružanja od centrale da će dobiti 30 komada dugih cijevi besplatno, zatim je Čengić, Efendiću dao broj žiro računa privatne firme u Sarajevu, ne sjećam se tačnog naziva firme na koji će preduzeća koja pristanu, po dopisu kako je naloženo, uplaćivati sredstva za nabavku naoružanja, koje će centrala prodavati po cijeni za "kalašnjikov" 850 DM i snajper slovenačke proizvodnje po cijeni od 1300 DM. Istom prilikom je dogovoreno da će ovih 30 komada oružja koja je Čengić obećao da će centrala dati besplatno dostaviti uz kontingent naoružanja koji se bude kupio uplatom sredstava na navedeni žiro račun. Nakon nekoliko dana, posle povratka Efendića iz Sarajeva, ja sam naložio Salimović Cazimu, sekretar Sekretarijata za privredu i društvene djelatnosti i opštu upravu, sa direktorima društvenih preduzeća muslimanske nacionalnosti da zakaže sastanak kod mene u kancelariji, da ja sa istim obavim razgovor. Na sastanak kod mene u kancelariji IO u SO Srebrenica došla su četiri direktora, i to Ahmić Abdulah, direktor DP "Rudnik olova i cinka" Srebrenica, došao je Dozić Adib, direktor DP "Srebrenica-kamen" i podpredsjednik Fonda za dodatno zapošljavanje u Srebrenici, Gadžo Hadžo, direktor UNIS DP "Feros" i Kazić Ahmet, direktor DP "Ivornica" Potočari, Fabrika za podinčavanje dalekovodnih konstrukcija. Na tom sastanku navedene direktore sam upoznao sa sadržajem teleksa. Tom prilikom su pristali da uplate sredstva u dinarima koja će po crnom kursu tada iznositi između 22 i 23 hiljade maraka, direktori Adib Dozić i Kazić Ahmet. Sredstva su odmah posle dogovora uplaćena na dogovoreni žiro račun. Gadžo Hadžo, direktor UNIS DP "Feros" je predlagao da se na ime obezbjeđenja u fabrici, preko SJB nabavi određen broj cijevi koje bi kasnije bile ustupljene SDA, jer uplatu sredstava na dogovoreni žiro račun nije bio u mogućnosti uplatiti iz razloga što je rukovodilac finansija bio Srbin.

Pravnik

Ahmić Abdulah se pravdao slabom finansijskom situacijom u firmi. U martu 92.godine kod mene u kancelariju su došli Begić Sadik poslanik u Skupštini BiH, direktor DP "Zeleni Jadar" i Avdić Hajrudin, tehnički direktor DP "Zeleni Jadar" i član IO SDA u Srebrenici i saopštili mi da imaju 10.000 milijardi dinara u gotovom u to vrijeme, koja su nosili sa sobom i pokazali mi akti tašnu u kojoj se nalazio novac i kazali mi da mogu ta sredstva odvojiti za uplatu za nabavku naoružanja. Dao sam tom prilikom Begiću i Avdiću broj žiro računa i naziv preduzeća na koji mogu uplatiti sredstva, za nabavku naoružanja. U drugoj polovini marta 92.godine sam otišao u Sarajevo u centralu SDA, da vidim šta je sa obećanim 30 komada naoružanja koje Hasan Čengić obećao da će centrala da besplatno da za potrebe odbora SDA u Srebrenici kao i da e informišem šta je sa uplaćenim naoružanjem, za koje smo uplatili 22 do 23 hiljade DM na žiro račun koji mi je dat iz centrale a koje naoružanje smo trebali zajedno da dobijemo sa obećanim 30 komada oružja iz centrale stranke. Samom u Sarajevo je tom prilikom pošao Šehić Semir dok je Orić Naser sa Bekrom zv. "Barak" kome ne znam prezime pošao sa kamionom marke "TAM 2000" za mnom u Sarajevo, da bi dovezao oružje koje budemo dobili. Po dolasku u Sarajevo otišao sam u centralu SDA u ul. Danijela Ozme, bivša zgrada socijalističkog naroda BiH. Na ulazu u prostorije sam zatekao Rasima, kome ne znam prezime, a bio je zadužen za obezbjeđenje prostorija. Rasim mi je rekao da je u toku sastanak IO stranke. Ja sam mu objasnio razloge dolaska, na šta mi je Rasim rekao da što se tiče od naoružanja sa kojim je SDA raspolagala u Hrasnici da su poslijednjih 40 cijevi odvuikli ljudi iz Rogatice i da je njemu poznato da oružja kojim centrala raspolaže ima još samo u jednom magacinu u Visokom i uputio me da sačekam kraj sastanka i obratim se Hasanu Čengiću. Kad se sastanak završio prišao sam Hasanu Čengiću i rekao mu šta je razlog mog dolaska, on je odmah to prenio Omeru Behmenu koji je išao iza njega. Behmen mi je rekao da nema oružja za mene jer nisam ispunio obaveze prema centrali koje sam bio dužan da izmirim. Razlozi zbog kojih sam došao u sukob sa Behmenom su, u decembru 91.godine sam otišao kod Selimović Mirze, direktora Fonda za vodoprivredu BiH u Sarajevu da bih obezbijedio namjenska sredstva za Srebrenicu, tom prilikom mi je Selimović rekao da ja znam da je održan kongres SDA za koji sam znao da je održan 29 i 30 novembra 91.godine i da se dosta firmi javilo kao sponzori za finansiranje kongresa SDA, te da je i on odlučio da pomogne jedan dio sredstava iz Fonda vodoprivrede će prebaciti na račun SDA uz pomoć Čeman Mirsada, predsjednika IO SO Tešanj, a drugi dio sredstava dali bi ja prihvatio kao predsjednik IO pošto Srebrenica iz Fonda vodoprivrede treba da dobije 1000 milijardi, da Srebrenica dobije 1600 milijardi, namjenski iskoristi 1000 a 600 prebaci na račun centrale SDA, što sam ja tom prilikom i prihvatio. Nakon jedno mjesec dana pozvao me je telefonom Mirza Selimović i pitao me šta sam ga obmanuo i nisam ništa završio oko sredstava kako je dogovoreno zbog čega Omer Behmen iz centrale svakodnevno vrši pritisak na njega. Rekao sam mu da se nismo dobro razumjeli i rekao da sam ja mislio da se tih 600 milijardi namijenjenih centrali SDA neće uopšte prebacivati na žiro račun opštinskog fonda za vodoprivredu Srebrenica, nego da se sredstva sa računa Fonda za vodoprivredu BiH direktno prebace na račun SDA, a da se u elaboratu Fonda prikaže da je Srebrenica dobila svih 1600 milijardi dinara. Mirza mi je rekao da je najbolje da dodem kod njega u Sarajevo da pokušamo da riješimo problem, što sam i učinio. Po dolasku u Sarajevo Mirza mi je rekao da je svih 1600 milijardi prebačeno na žiro račun Opštinskog fonda za vodoprivredu, od kojih bi trebalo namjenski koristiti 1000 milijardi a da preostalih 600 milijardi sam ja trebao prebaciti na račun centrale SDA. Po povratku u Srebrenicu obratio sam se Adibu Doziću i pitao ga da li on može da preko svoje firme "Srebrenica-Kamen" na žiro račun centrale SDA uplati 600 milijardi, što je Adib i prihvatio. Za drugi dio sredstava obavezno je preuzeo Mirzačić Mujo, direktor komunalnog preduzeća "Polet" u Srebrenici kome sam usjesto 300 milijardi, radi inflacije prebacio 400 milijardi, kako nije uspio da na isti način kao i Adib prebaci sredstva na račun centrale, preko faktura na ime fiktivnih poslova koje su navodno privatnici izvodili za komunalno preduzeće "Polet" digao je sredstva u gotovom i donio kod mene 400 milijardi dinara u gotovini. Sutradan sam odnio u Sarajevo tih 400 milijardi, nazvao Omera Behmena i rekao mu da sam donio preostali dio sredstava koji sam bio dužan da uplatim. Behmen je tada poslao Bićakčić Edhemu i Omersoftić Amilu koji su od mene preuzeli tih 400 milijardi a meni dali

Handwritten signature

Srebrenice ja najviše kontaktirao sa narodom i kao narodni poslanik od strane IO Stranke meni je sugerisano da pored formiranja naoružanih grupa u Potočarima u kontaktu sa SJB obilazim teren i vršim jednu vrstu kontrole, odnosno da koordiniram aktivnosti prilikom formiranja naoružanih grupa po muslimanskim selima na području Srebrenice. U tom periodu po mojoj procjeni je na području Srebrenice je bilo naoružano oko 1000 ljudi, koji su bili po manjim ili većim grupama organizovani po muslimanskim selima na području Srebrenice. U martu 92. godine pošto sam prethodno informisan da se radi o čovjeku koji je rezervni kapetan da je zamjenik komandira diverzantsko-izviđačkog voda pri opštinskom štabu IO, da je bio muslimanski opredjeljen, simpatizar SDA iako nije bio član Stranke, stupi sam u kontakt sa Redžić Asimom. Tom prilikom sam u razgovoru sa Redžićem, rekao sam Redžiću da on radi na pripremama za formiranje muslimanske vojne jedinice, pošto je on vojno lice, obučan za te poslove, zamjenik komandanta elitne jedinice, koja će se suprostaviti jedinicama JNA u slučaju njihovog ulaska u Srebrenicu. Redžić je tada obećao da će oko mog predloga na formiranje vojne jedinice, uraditi u granicama svojih mogućnosti. 04. aprila 92. godine pošto je oružani sukob u Bijeljini već otpočeo, po mene kući u Potočare je došao načelnik SJB Salihović Hamed i pozvao mene da odem sa njim u selo Osmače, gdje se već bilo okupilo između 100-150 ljudi da im dam uputstva kako da se dalje ponašaju u novonastaloj situaciji. Na skup u Osmače bio je pozvan i Hamed Efendić koji nije došao. Okupljenim ljudima u selu Osmače sam se obratio i rekao da oni sada oružaju jednu jedinstvenu naoružanu formaciju zajedno sa članovima rezervnog sastava milicije, a da će se kasnije formirati stanično odjeljenje kome će se oni pridružiti kojim će komandovati aktivni milicioner, koji će vršiti dužnost komandanta te oružane formacije. Zatim sam okupljenim rekao da će obaveza njihove jedinice biti da kontroliše područje Osmača, i putnu komunikaciju Kragljivoda-Zeleni Jadar i spriječe prolaz jedinica JNA tom komunikacijom. Poslije skupa u Osmačama vratio sam se u Srebrenicu da potražim Redžić Asima da vidim dokle je stigao sa formiranjem vojne jedinice što sam Redžiću naložio prilikom našeg susreta sredinom marta 92.g. Kako Redžića nisam našao kod kuće, počeo sam u restoran "Lovački dom" da ga potražim. U restoranu "Lovački dom" sam tada zatekao Ustić Akifa, Mehuljić Hakiiju, Kulagić Amira i Mehmedović Amira. Pitao sam ih da li je dolazio Redžić Asim i šta oni rade tu? Oni su mi odgovorili da je Redžić bio i otišao a da oni rade na formiranju vojne jedinice čiji je zadatak obrana Petriće i Klise njihovih predgrada Srebrenice. Zatim su mene pitali da li ja i rukovodstvo SDA u Srebrenici imamo šta protiv njihove aktivnosti na stvaranju vojne jedinice. Ja sam im rekao da nemam ništa protiv i da nastave sa započetim radom na formiranju vojne jedinice. Odatke sam se poslije obavještenja sa nekih ljudi da je i u Potočarima okupljena jedna veća grupa ljudi, i da traže da im se obrati neko iz rukovodstva opštine i Stranke obećati i saopštiti šta dalje da čine. Po dolasku u Potočare pitali su me zašto sam došao sam, zašto nisam poveo nekog vojnog stručnjaka koji će im dati upute kako da formiraju vojnu jedinicu. Vratio sam se u Srebrenicu, pronašao Porobić Nuriju, koji je bio u to vrijeme sekretar Sekretarijata za NO i odveo ga u Potočare da se obrati grup ljudi koja se bila okupila. Kad sam sa Nurijom došao u Potočare okupljene sam pozvao da dođu za nama u OŠ u Potočarima, i da ćemo im tako objasniti sve šta ih bude interesovalo. Po dolasku u školu, okupljeni su tražili od mene da im ja dam uputstvo kako da se ponašaju u datoj situaciji. Ja sam okupljenim tada rekao da pošto prisutnih ima oko 150 ljudi da mogu odmah da formiraju četu i izaberu komandira, da će četa kasnije imati koordiniran rad sa staničnim odjeljenjem milicije koje će se formirati, a da će komandantne zadatke za rad jedinica objasniti Porobić Nurija koji je tu bio prisutan. Nurija je okupljenim tada rekao da pošto se oni po lokalitetu nalaze preko Bratunaca, da treba da izaberu četvoro i utvrde položaje na Bijeljini, Moraca, kao i komunikacije prema Bratuncu i lijevo do komunikacije iz pravca sela Rudaka, prema Juncu Polju. Te da pošto nemaju dovoljno protiv oružanih sredstava, ne približavaju se gušće komunikaciji, već da djeluju sa udaljenosti sa koje se može djelovati pješadijskim naoružanjem. Početkom aprila 92. godine dolazi do realizacije odluke koju je na moju inicijativu donio IO SDA na sjednici početkom marta 92. godine o formiranju područnih jedinica milicije koje će služiti kao jezgro budućih većih

Hoću iustitit

muslimanskih oružanih formacija koje se budu oko njih formirale. Poslove oko formiranja područnih stanica milicije je na osnovu već ranije dobijenih instrukcija IO SDA u Srebrenici vodio načelnik SJB, Salihović Hamed, komandir Mustafić Taib i zamjenik Hasić Alija. Na području Srebrenice formirano je pet područnih stanica milicije. Područna stanica Sase, Područna stanica Potočari, Područna stanica Osmaće, Područna stanica Kragljivoda i Područna stanica Sućeska. U sastav područnih stanica, ušle su već tada formirane naoružane grupe po muslimanskim selima u srebreničkoj opštini, jer je to po zamisli IO SDA u Srebrenici bilo jezgro za formiranje širih vojnih jedinica koje se budu formirale što je u toku 92. godine i učinjeno. Od svih područnih odjeljenja milicije formirane su muslimanske vojne jedinice koje su izvodile borbeni dejstva na području srebreničke i bratunačke opštine. Bio sam zagovornik ideje o stvaranju samostalne muslimanske države BiH na teritoriji bivše BiH. Smatrao sam da je glavna prepreka na stvaranju takve samostalne muslimanske države BiH bila JNA koja je tada bila najjača vojna sila na ovim prostorima i da ni u kakvom slučaju ne bi dozvolila secesiju bilo kojeg dijela BiH. Ovakva muslimanska država bi se naslanjala na ekonomski jako islamske zemlje, na Hrvatsku putem ugovora zbog izlaska na more, jer je to bila jedina mogućnost da takva država bude otvorena. Što se tiče Sandžaka smatrao sam, a i sada smatram da bi trebalo dozvoliti da se razmjernom teritorija priključi ovoj muslimanskoj državi. Ja sam krajem novembra 91. godine za vrijeme boravka u Viešgradu čuo da se mobilišu vojno sposobni u bivšoj BiH za odlazak na hrvatsko ratiše, odmah sam iz viešgrada krenuo za Srebrenicu preko Sjemeča i Žepe, kada sam došao u Žepu zatekao sam oko 50 ljudi u uniformama koji su dobili poziv za mobilizaciju. Obratio sam se njima riječima znate li da će te svi zaglaviti na hrvatskom ratištu i bolje je da se ne odazivate na mobilizaciju. Kasnije sam čuo da su ti ljudi iz Žepe odbili da se odazovu na mobilizaciju. Poslije Žepe produžio sam u Srebrenicu. Ušao sam u zgradu SO Srebrenica, gdje je bilo 13 ljudi koji su dobili poziv za mobilizaciju i rekao prisutnima da se ne odazivaju na mobilizaciju jer će biti upućeni na hrvatsko ratiše, što su pozvani i poslušali odbili poziv za mobilizaciju i vratili se kućama. Nemam nikakvih primjedbi na rad ovlaštenih službenih lica CRDB Bijeljina. Nemam više šta da izjavim, slušao sam glasno diktiranje zapisnika i sve umesene konstatacije su tačne. Izjavu sam pročitao i kao takvu je svojeručno potpisujem.

IZJAVU DAO:

Mustafić Ibran

Mustafić Ibran

ZAPISNIČAR:

Jasna Kragjuck

IZJAVU UZELI:

1. *[Signature]*
2. *[Signature]*